

G. af en åder, en nerv, liten åder, nerv, som ändrar sig i en större. *G. af en flod*, mindre strömdrag, som deri utgjuter sig. *G. af en slägt*, familj, som derifrån leder sin upprinnelse. — Kan bilda flera sammansättningar, såsom: Åder-, Flodgren, m. fl. — 3) Det ställe på en människas, der de nedra extremiteterna (benen) utgå från bälen; äfv. rummet emellan begge benen. *Ett par byxor, som äro för tränga i g-en*. Deraf Grense. — 4) Brukas äfv. figurligen om delar eller afdelningar af vissa saker. *Denna handel har många g-ar*. Förvaltningens särskilda *g-ar*. *G-arne af en vetenskap*. — Ingår i åtskilliga sammansättningar, såsom: Handels-, Industri-, Närings-, Förvaltnings-, Styrelse-, Vetenskapsgren, m. fl.

GRENA, v. n. 1. (fam.) *G. ut med benen*, hålla dem utspärrade från hvarandra. Man säger äfv. *Skrefva med benen*. — *G. sig*, v. r. 1) (om träd och buskar) Utsända grenar ifrån stammen. — 2) (fig.) Dela sig i grenar, armar, smärre delar. — *Syn*. Se *Dela sig*.

GRENADIER, -- djär (äfv. i allmänhet: granadör), m. 3. 1) (fordom) Soldat, som kastade handgranater. Grenadiererne utgjorde då en kärntrupp, och buro, såsom ännu till en del, höga klädes- eller björnskinnsmössor. — 2) (nu) Benämning på soldaterna af vissa rangregementen (såsom i Sverige), eller af någon viss bataljon, något visst kompani i ett regemente (såsom i åtskilliga andra europeiska länder). — *Ss. G-mössan*, -*regemente*, o. s. v.

GRENBLAD, n. 3. (bot.) Blad, som sitter fäst på ett gren.

GRENELERA, v. a. 1. (fr. *Greneler*) Bereda läder eller annat, så att det blir prickigt på ytan.

GRENIG, a. 2. 1) Som har grenar. *En g. växt*. — 2) Som har många grenar. *Ett g-t träd*.

GRENIGHET, f. 3. Egenskapen att vara grenig.

GRENLAUF, m. 2. pl. — *lafvar*. (bot.) Ett lafslägte.

GRENLIJUS, n. 5. Ljus med utgående grenar.

GRENMOSSA, f. 1. (bot.) Moss-slägtet *Hypnum*.

GRENNERVIG, a. 2. (bot.) *G-t blad*, som har en hufvudnerv, med derifrån utgrenade smånerv.

GRENÖR, n. 5. Se *Bladhven*.

GRENSKOTT, n. 5. (bot.) En ifrån rothalsen på en växt utgående bladbärande och nedliggande gren, som oftast på sin undre, mot jorden vända sida, här och der slår rot, men ifrån spetsen utvecklar blad och stundom blommor.

GRENSLE, grénsl, adv. (af *Gren*) Med benen utskrefvande, ett på hvardera sidan om ett föremål. *Rida g. Sitta g. på ett skrank*.

GREP, se *Grepp*.

GREPE, m. 2. pl. — *par*. (af *Gripa*) Den del af vissa kärl, der man fattar (griper) om dem, då man vill begagna dem.

GREPKORG, m. 2. Korg med grepe.

GREPP, n. 5. (af *Gripa*) 1) Tag med händerna, fingrarna; gripande, gripning. — 2) (i musik) En eller flera strängars gripande på gripbrädet af vissa instrumenter, så att ett enkelt eller samstämmigt ljud uppkommer; äfv. det sätt, hvar på fingrarne, för hvarje särskilt ton, sättas på ett blåsinstrument. — 3) (fig.) Se *Konstgrepp*. [Grep.]

GRIDELIN, -- i'n, a. 2. (fr. *Gris de lin*) Linblommefärgad.

GRIFFEL, griffel, m. 2. pl. *griffelar*. 1) Ett slags stiftformigt skriferktyg hos de Gamle, af

ben, elfenben, koppar, jern m. m., spetsigt i ena ändan, för att dermed intrycka bokstäfverna i vaxtaflorna, och i den andra slätt, för att kunna utplåna det skrifa. — 2) (nu) Skifferstift, som begagnas till skrifning på skriftaflor af skiffer.

GRIFFELSKIFFER, m. sing. En skifferart, som användes till griffelar och griffeltaflor.

GRIFFELTAFLA, f. 1. Skriftafla af skiffer.

GRIFF, griff, f. 3. (af *Grafva*) Hvalfd graf i eller under en kyrka, eller på en kyrkogård.

GRIFFHÖG, f. 2. (föga brukl.) Se *Grafhög*.

GRIFFKRUKA, f. 1. Se *Grafurna*.

GRIFFTAL, n. 5. Se *Liktal*, Skrifves äfv. *Griffetal*.

GRILJERA, grilljera, v. a. 1. (fr. *Griller*) 1) Steka på halster, halstra. — 2) Förse med galler. — Part. pass. *G-d* brukas nästan adjektivt i begge bem., t. ex.: *G-d kalfbringa*. *En g. loge*. — Skrifves äfv. *Grillera*.

GRILL, m. 3. (t. *Grille*) 1) (mest i plur.) Underlig, inbillad föreställning, som alltjemt ligger en i tankarna. *Full af g-er*. *Hafva g-er i hufvudet*. *Det är blott g-er af honom*. — *Syn*. Inbillning, Fantasi. — 2) (endast i plur.) Onödiga, inbillade bekymmer. *Hafva, göra sig g.*

GRILLFÄNGARE, m. 3. o. — *GERSKA*, f. 1. Se *Fantast*.

GRILLFÄNGERI, n. 3. Egenskapen, omständigheten, förhållandet, att man sysselsätter tankarna med grillar.

GRIMAS, -äs, m. 3. (fr. *Grimace*) Förvridding af anletsdragen; grin. *Göra g-er*.

GRIMASERA, v. n. 1. (fr. *Grimacer*) Göra grimaser; grina. [— *cera*.]

GRIMMA, f. 1. 1) Läderrem, som spännes om halsen på en häst eller mulåsa, för att medelst grimskafvet fastbinda djuret på ett ställe. *Sätta g-n på en häst*. *Stryka g-n af sig*, säges om en häst, som befriar sitt hufvud ifrån grimman dermedelst, att han stryker det emot vägg eller annat föremål. — 2) (jäg.) a) Band, hvarmed ankor fästas vid en vargrop. — b) Se *Nosgrimma*. — c) *G. på jagntät* kallas en ränsnara, som sitter rundt omkring nätet och med ena ändan är fästad i jorden.

GRIMSKAFT, n. 3. Tåg eller rem, fästad vid en grimma, och som tjänar till att dermed binda häst eller åsna fast vid vägg eller annat föremål.

GRIMSMOSSA, f. 1. Ett moss-slägte. *Grimmia*. **GRIN**, n. 5. (pop. o. fam.) 1) Grinande (i alla bem. af *Grina*, utom 3). — 2) (fig.) Groft, lågt och dumt åtlöje i tal eller skrift. *Han går sin väg rätt fram, utan att bry sig om g-et*. — Har sammansättningen *Tidningsgrin*.

GRINA, v. n. 1. 1) Förvrida ansigtsdragen, antingen frivilligt eller ofrivilligt, antingen såsom tecken till smärta, lidande, obehag, missnöje, eller af hän, gäckeri. *G. illa*. *G. åt någon*. *G. ut*, se *Utgrina*. — *Syn*. Grimasera. — 2) Visa tänderna, på ett hotande sätt. Säges isynnerhet om hundar. *Hunden g-de mot honom*. — 3) (pop. o. fam.) Skratta med långt uppdragen mun, skratta högt på ett sätt, att ansigtet dervid vanställes. — *Syn*. Se *Skratta*. — 4) (pop. o. fam.) Gråta högt och med förvridda af anletsdragen. — *Syn*. Se *Gråta*. — 5) (pop. o. fam.) Vara uppsprucken, ej sluta tätt till.

GRINANDE, n. 4. Handlingen, då man grinar (i alla bem., utom 3).

GRINARE, m. 3. En, som gerna grinar åt folk, gör spe af andra.